

[Johan Philipsen.]

har i forvejen spændt buen højt på dette område. Tilbage af muligheder er en forbedret konkurrenceevne — at erhverve udefra må være målet. Her må jeg nøjes med at henvise til septemberforligets fremadrettede målsætning, afsnit 1, pkt. 2, 3, 4 og 5.

Vi har i en lang årrække forceret forbrugt, og hvis vi samtidig vil bevare kronens værdi og vor økonomiske handlefrihed, så står de to ting ikke godt til hinanden. Ja, vi har ikke alene delt de goder, vi årligt erhvervede, men også forventede goder. Nu må vi lære at dele byrder. Det skal nok blive besværligt, men nødvendigt.

Man har efter min mening misbrugt og misfortolket ordet strukturarbejdsløshed, for hvad betyder strukturændring? Det betyder, at en produktion, der ikke mere kan bære sine egne omkostninger, flytter et andet sted hen. Så enkelt er det.

I en svensk udredning om arbejdsmarkedspolitik og lønudjævning skriver Anders Östlund:

„De lavtlønnede er i stort omfang blevet „drevet i eksil“ fra det normale arbejdsmarked.“

En svensk omskrivning af det, jeg lige har sagt.

Må jeg så til sidst sige nogle ord om ungdomsarbejdsløsheden, det vanskeligste område, det væsentligste område og det sørgeligste kapitel. Vi skal jo om kort tid have et nyt møde i arbejdsmarkedsudvalget til drøftelse af dette emne. Men i øvrigt tegner der sig på dette område et ret så forvirret billede. Sidste år gik det jo desværre sådan, at man måtte aflyse kurser på grund af manglende deltagelse. Jeg tager vist ikke fejl, når jeg føjer til, at et af hovedproblemerne er, at der er et vist modsætningsforhold imellem nogle unge og nogle i erhvervslivet, og der er utvivlsomt syndet på begge sider i denne sag. Vi har haft en undervisning, der er for meget anlagt på senere beskæftigelse ved det offentlige i stedet for i erhvervslivet. Vi har også enkelte steder haft en agitation imod de nødvendige fortjenester i erhvervslivet — også kaldet profit, med nogle stemmeføring — og den har ikke været fremmende for erhvervslivets antagelse af unge. De sidste studenterstile er jo ingen undtagelse fra disse kedelige ting.

Så har man fra erhvervslivets side haft en

ting, som har stået mange, mange gange i den danske dagspresse, hvor man med en meget høj grad af ansvarlighed skriver, at vi tilpasser vores beskæftigelse til de ændrede konjunkturer ved naturlig afgang. Hvad betyder naturlig afgang? Det betyder, at man lader en eller to årgange unge ude af beskæftigelsesmuligheder. Det lyder ansvarligt, men det er i realiteten ungdomsfjendsk.

**Bach (FP):**

Fremskridtspartiet er enigt i, at arbejdsløsheden er et af vor tids største menneskelige og politiske problemer. Vi ved, det er fysisk og psykisk — det har hr. Auken jo også lige sagt — nervedbrydende for den enkelte, når ledigheden strækker sig over flere måneder. Der opstår mange menneskelige problemer, som er dyre for samfundet og altødelæggende for dem, der rammes af arbejdsløsheden.

Derfor kan det ikke nytte, at man fra de styrende partiers side lægger hovedskylden, eller skylden i det hele taget, for arbejdsløsheden på de udefrakommende vanskeligheder. Den følelse af afmagt og magtesløshed, der synes at have grebet regeringen og dens støttepartier, må ændres til erkendelse af, at de selvforskyldte skavanker i det danske samfund skal kureres fast og konsekvent. Vi skal ikke lade os skræmme af organisationer og pressionsgrupper og trues til lappeløsninger og udskydelse af problemerne.

Septemberforliget løste ikke landets krise. Flere end hundredtusinde arbejdsløse skal ikke regne med at komme i arbejde foreløbig, det er jo sandheden. Desværre kan det danske erhvervsliv heller ikke forvente, at dets omkostningsniveau stabiliseres, tværtimod. Vi så sent som for 3 uger siden et flertal i tinget vedtage en lov, der pålægger arbejdsgiverne en 50 pct.s forøgelse af arbejdsgiverbidraget til arbejdsløshedsfonden.

Det politiske forlig mellem regeringen, venstre, centrum-demokrater, radikale og kristeligt folkeparti løser ikke arbejdsløshedssituationen, hverken på kort eller lang sigt. Fremskridtspartiet står i dag som landets førende oppositionsparti, efter at venstre har valgt side og i stedet for en ikke-socialistisk udgiftspolitik, som der er flertal for i folketinget, har valgt en socialistisk udgiftspolitik.

Forligspartiernes hensigtsserklæring er en